

Arrest

nr. 178 865 van 1 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 30 mei 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 1 juni 2016 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Omarkhel, gelegen in het district Chardara in de provincie Kunduz.

Uw broer, A.(...), werkte voor een buitenlandse organisatie, GTZ genaamd. De taliban contacteerden hem verschillende keren en vroegen hem telkens om hen te helpen. Meer bepaald wilden de taliban dat hij talibs toegang zou verschaffen op het terrein van zijn werkgever. Uw broer weigerde. Ook uw vader werd door de taliban aangesproken opdat hij met hen zou samenwerken.

Ergens in 2009 werd uw broer ontvoerd door de taliban en een week later vermoord langs de weg teruggevonden. Vervolgens diende uw vader klacht in bij de autoriteiten. Hierna werd uw familie door de taliban bedreigd.

Op een dag werd u wanneer u van school naar huis onderweg was meegenomen door de taliban. U kon ontsnappen nadat er tijdens uw ontvoering een vuurgevecht ontstond tussen de taliban en de politie.

Hierna verliet u Afghanistan en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk, waar u in 2010 een asielaanvraag indiende. Uw asielaanvraag werd er geweigerd en op 12 september 2012 werd u naar Afghanistan gerepatrieerd.

Terug in Afghanistan verbleef u eerst een week bij een oud-leerkracht van u in de stad Kunduz. Vervolgens ging u naar uw geboortedorp Omarkhel, waar u in een checkpoint verbleef van A.(...) T.(...), een commandant van de lokale politie.

Op 15 Mizan 1391 (6 oktober 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) tekende u een contract bij de lokale politie en op 13 Aqrab 1391 (3 november 2012 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u aan een twee maand durende opleiding die hierbij hoorde. Hierna begon u te werken als chauffeur voor commandant A.(...) en bewaakte u het checkpoint nabij uw dorp.

Nadat u bij de lokale politie was begonnen, eigende u zich met behulp van de dorpsouderen 50 jerib familiegrond terug van N.(...) M.(...) A.(...), een talib die zich de gronden na uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk onrechtmatig had toegeëigend.

Een paar dagen later begon u dreigtelefoontjes te krijgen van de taliban. U vermoedt dat N.(...) M.(...) A.(...) de taliban had geïnformeerd over u. De taliban zeiden u dat u omwille van uw werk de ongelovigen steunt en dat u geld krijgt voor een job die haram is. Deze bedreigingen hielden aan, ondanks het feit dat u verschillende keren van telefoonnummer veranderde.

Na zes maanden terug in Afghanistan, huwde u op religieuze wijze met uw nicht M.(...) S.(...). In de periode dat u voor de lokale politie werkte werd het checkpoint waar u tewerkgesteld was drie keer door de taliban aangevallen. U was thuis – met name in uw ouderlijk huis dat u had opgeknapt - wanneer de eerste aanval plaatvond waarbij uw schoonbroer B.(...) – ook lid van de lokale politie - werd gedood aan het checkpoint.

Omwille van alle bovenstaande problemen besloot u Afghanistan opnieuw te verlaten. In de zesde maand 1392 (augustus/september 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) begon u aan uw reis richting Europa. Wanneer u in Griekenland was beviel uw echtgenote in Afghanistan van uw zoon, O.(...).

Op 3 augustus 2015 diende u uw asielaanvraag in België. Uw echtgenote en uw zoon verblijven nog steeds in Omarkhel. Uw familie was niet meer in het dorp aanwezig toen u vanuit het Verenigd Koninkrijk terugkeerde naar Afghanistan. U weet niet naar waar ze zijn gegaan of wanneer ze zijn vertrokken.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en andere groeperingen zoals Hezbe Islami en Daesh omwille van uw werk als lokale politieagent (arbaki).

U legt volgende documenten neer: een kopie van een taskara op uw naam, twee vertalingen van een taskara op uw naam, een brief van het "UK Border Agency" dd. 12.09.2012, 18 kopieën van foto's, een kopie van een badge op naam van uw broer A.(...) S.(...), een certificaat op uw naam, uw rijbewijs, 2 enveloppen, een bewijs van afstuderen betreffende de laatste drie jaar middelbaar onderwijs, een kopie van een brief van A.(...) W.(...) P.(...) dd. 25.05.1391, een brief van het Ministerie van Onderwijs dd. 22.05.1391, een brief van het politiesecretariaat van de provincie Kunduz dd. 28.05.1391, een brief van de politie van de provincie Kunduz dd. 05.05.1391 en een kopie van een contract op uw naam dd. 15.07.1391/06.10.2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in september 2012 nog ongeveer één jaar in het dorp Omarkhel - volgens u gelegen in het district Chardara in de provincie Kunduz (CGVS 1 (28.10.2015), p. 3, 4 & 5) - heeft verbleven.

Hieromtrent moet worden vastgesteld dat uit de meest recente mappen van de provincie Kunduz en haar districten dd. 05.01.2012 en dd. 01.04.2014 (zie administratief dossier) blijkt dat er geen dorp Omarkhel in het district Chardara ligt, zoals u nochtans uitdrukkelijk beweert (CGVS 1, p. 3). Er zijn echter wel dorpen met de naam Omarkhel gelegen in de naburige districten Kunduz en Aliabad (zie administratief dossier).

Uit uw verklaringen blijkt dat het dorp Omarkhel, waarvan u verklaart er te hebben gewoond na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk, volgens de recentste kaarten (zie supra) in het district Aliabad ligt. Immers, u vermeldt de dorpen Haji Abdulrahman en Haji Mahrabuddin als zijnde subdorpen van Omarkhel (CGVS 1, p. 5). De dorpen Haji Abdulrahman en Mahrabuddin zijn gelegen in het district Aliabad en nabij het dorp Omarkhel (zie administratief dossier). Ook kunt u de dorpen Zakhel en Qasab situeren die nabij het dorp Omarkhel in Aliabad liggen (CGVS 2 (09.05.2016), p. 20 & 21; zie administratief dossier). Er is één kaart teruggevonden waarin het door u aangehaalde Omarkhel in Chardara ligt (zie administratief dossier). Echter, deze kaart dateert al van januari 2004 en van vóór de hertekening van de Afghaanse districten in juni 2005 (zie administratief dossier).

Verder moet worden vastgesteld dat u geen of geen correcte informatie kan geven bij verschillende namen van bekende personen uit het district Chardara die u tijdens het gehoor op het CGVS te horen kreeg.

Gevraagd naar "Mullah Abdul Hanafi" vraagt u eerst of het een oude of recente naam is (CGVS 2, p. 18). Wanneer de Protection Officer u vervolgens duidelijk maakt dat het een recente naam betreft, komt u niet verder dan te stellen dat u die naam gehoord heeft maar dat u niet weet of hij talib is en /of wat zijn functie is (CGVS 2, p. 18). Uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Mullah Abdul Hanafi tijdens uw laatste beweerde verblijf in Omarkhel in 2012-2013 aan het hoofd stond van de taliban in de provincie Kunduz.

Tevens blijkt u niets te weten over Zalmay Farooqi (CGVS 2, p. 18). Hij was nochtans districtshoofd van het district Chardara vanaf september 2012 (zie administratief dossier), dus vanaf het moment waarop u terugkeerde naar Afghanistan.

Ook diens opvolger, Abadullah Talwar, die aan zijn functie als districtshoofd begon toen u nog in Chardara zou hebben verbleven – met name eind mei 2013 -, kunt u niet correct plaatsen. U zegt namelijk dat u denkt dat hij een talib was omdat mensen zeiden dat hij een talib was (CGVS 2, p. 18). Bovendien wordt deze persoon in 2014 vermeld als politiechef van Kunduz (zie administratief dossier), waardoor duidelijk is dat deze persoon gekend is als lid van de autoriteiten en zeker niet als lid of aanhanger van de taliban.

Wanneer u gevraagd wordt naar "Ghulam Mohiuddin" moet u weer het antwoord volledig schuldig blijven (CGVS 2, p. 18). Nochtans was hij politiehoofd van het district Chardara ten tijde van uw beweerd laatste verblijf (zie administratief dossier).

De naam "Padcha Gul", een commandant van de lokale politie die op 27 juli 2012 werd vermoord, zegt u eveneens niets (zie administratief dossier).

Gevraagd naar "Ahmad Shah" verklaart u dat er een dorpeling met die naam voor de Afghaanse nationale politie werkt (CGVS 2, p. 19). Volgens onze informatie was Ahmad Shah een lokale politiecommandant van Chardara die op 5 september 2012 werd gedood (zie administratief dossier).

Tevens weet u niet wie Muhammad Ishaq Nezaami is (CGVS 2, p. 19). Hij is een lokale politiecommandant van Kunduz die verdacht wordt van de verkrachting van een vrouw in mei 2012 (zie administratief dossier).

Ook de naam "Abdullah Zemarai" zegt u niets (CGVS 2, p. 19). Hij was nochtans het hoofd van het departement anti-terrorisme van Kunduz en werd op 25 januari 2013 vermoord (zie administratief dossier).

Hetzelfde dient te worden gezegd van Sayyed Aslam Sadat, het hoofd van de verkeerspolitie van Kunduz die eveneens op 25 januari 2013 werd vermoord (zie administratief dossier).

Ook de naam "Abdul Wahid Omarkhel" zegt u niets (CGVS 2, p. 18). Hij was nochtans het districtshoofd van Chardara district en werd in februari 2011 vermoord (zie administratief dossier).

Hiernaast moet worden vastgesteld dat u geen enkele talibancommandant kent die in uw regio van herkomst actief is (CGVS 1, p. 18). Van u die er van september 2012 tot september 2013 zou hebben gewoond en die er in diezelfde periode werkzaam zou zijn geweest bij de lokale politie, is het onwaarschijnlijk dat u geen enkele talibancommandant actief in uw regio kent ; te meer daar de taliban in uw beweerde district van herkomst Chardara erg actief zijn (zie administratief dossier).

Ook kent u geen enkele commandant van Hezb-e Islami die in de regio actief is (CGVS 2, p. 6).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u na uw terugkeer naar Afghanistan in september 2012 nog ongeveer een jaar in het dorp Omarkhel in de provincie Kunduz hebben verbleven. Immers, indien dit het geval was zou u logischerwijze iets (meer) moeten weten over bovenvermelde personen en zou u in ieder geval moeten weten tot welk

district Omarkhel behoort; zeker indien u dat jaar daadwerkelijk lid van de lokale politie zou zijn geweest zoals u beweert (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 4).

De vaststelling dat u op vele geografische vragen correct kunt antwoorden (CGVS 1, p. 4, 5, 9, 17 & 18; CGVS 2, p. 11, 17, 18 & 20) doet vermoeden dat u oorspronkelijk wel degelijk van Omarkhel afkomstig bent maar dat u er zeker in de jaren 2012-2013 niet heeft verbleven. Verdere bevestiging hiervan wordt gevonden in de vaststelling dat u wel op de hoogte bent van een luchtaanval in 2009 – dus voor uw eerste vertrek naar Europa – waarbij brandstoftankers werden opgeblazen nabij Omarkhel (CGVS 1, p. 19 & 20). U werd zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor op het CGVS geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden recente verblijfplaats in Afghanistan (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 21).

U werd er tijdens het tweede gehoor vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Hierna volhardt u in uw opgegeven verblijf (CGVS 2, p. 22). Tevens stelt u dat u verschillende namen van talibancommandanten kent maar dat u ze niet vermeldde omdat het u niet werd gevraagd en dat indien u ze meldde ze misschien fout waren (CGVS 2, p. 22). Deze verklaring is niet ernstig. Er werd u namelijk wel expliciet gevraagd naar namen van talibancommandanten die in uw regio actief waren op het moment dat u er verbleef en uit uw antwoord blijkt dat u de vraag zeer duidelijk heeft begrepen (CGVS 1, p. 18). Uw verklaring als zou de Protection Officer u niet hebben laten uitspreken (CGVS 2, p. 22) vindt geen begin van bewijs in de gehoorverslagen en kan geenszins bovenstaande vaststellingen verschonen.

Omwille van bovenstaande vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit het dorp Omarkhel kan er logischerwijze geen geloof worden gehecht aan uw problemen die u verklaarde na uw terugkeer in september 2012 te hebben gekend, met name aan uw problemen met de taliban omdat u in 2012-2013 tewerkgesteld was bij de lokale politie in datzelfde dorp Omarkhel en uw problemen met N.(...) M.(...) A.(...) die zich de gronden van uw vader in het dorp Omarkhel tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk onrechtmatig zou hebben toegeëigend.

Aangaande uw werk als lid van de lokale politie moet daarenboven nog opgemerkt dat u stelt dat uw opleiding tot lid van de lokale politie 2 maanden duurde (CGVS 1, p. 12). Gevraagd of de opleiding voor iedere lokale politieagent 2 maanden duurt, bevestigt u dit (CGVS 1, p. 12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de opleiding tot een lokale politieagent – indien deze al plaatsvindt – slechts 2 à 3 weken duurt (zie administratief dossier).

Daarenboven kan van een lid van de lokale politie logischerwijze worden verwacht dat hij een aantal commandanten van de taliban en Hezb-e Islami van zijn regio bij naam kent aangezien dit zijn grote vijanden zijn. Deze kennis heeft u echter helemaal niet (zie supra).

Aan de door u neergelegde documenten ter staving van uw werk bij de lokale politie kan voorts geen (doorslaggevende) bewijskracht gegeven worden. Integendeel.

Betreffende de kopieën van 6 foto's die u neerlegt waar u met een geweer en soms met een groen uniform staat afgebeeld, moet worden opgemerkt dat foto's geen uitsluitsel geven over de plaats waar, het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin de afbeeldingen werden genomen. Deze kopieën van foto's kunnen geenszins bovenstaande vaststellingen aangaande uw ongeloofwaardige recente verblijf in een ander daglicht plaatsen. Bovendien moet worden vastgesteld dat uniformen van de lokale politie via internet gemakkelijk gekocht kunnen worden (zie administratief dossier).

Betreffende het certificaat op uw naam dat u neerlegt en waarin vermeldt wordt dat u van 12.10.1391 tot 13.08.1391 (van 3 november 2012 tot 1 januari 2013 volgens de Gregoriaanse kalender (zie document 6)) een acht weken durende training heeft gevolgd dient te worden opgemerkt dat dit certificaat twee stempels bevat van het jaar 1386. Dit loopt van 21 maart 2007 tot 19 maart 2008 volgens de Gregoriaanse kalender (zie administratief dossier).

Aangaande het door u neergelegde rijbewijs dat u behaalde twee dagen voor de hierboven vermelde training (CGVS 2, p. 9) dient te worden opgemerkt dat ook dit document dezelfde stempel van het jaar 1386 bevat.

Betreffende de kopie van een contract op uw naam dd. 15.07.1391 ofte 06.10.2012 (zie administratief dossier) waarin wordt vermeld dat u zich vrijwillig heeft aangesloten bij de lokale politie, moet worden opgemerkt dat de datum er ook in de Gregoriaanse kalender staat opgeschreven wat vreemd is

aangezien dit niet de officiële kalender in Afghanistan is. Bovendien betreft het slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

In verband met bovenvermelde documenten moet daarenboven worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u werkzaam was bij de lokale politie en dat u hierdoor problemen heeft gekend met de taliban. Aangezien u verklaart dat u omwille van uw werk voor de lokale politie in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest te worden vermoord door groeperingen zoals de taliban, Hezb-e Islami en Daesh (CGVS 1, p. 21; CGVS 2, p. 23), kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees jegens deze gewapende groeperingen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Aangaande de door u verklaarde problemen met de taliban na uw terugkeer naar Afghanistan in 2012 moet worden opgemerkt dat het vreemd is dat de taliban in het jaar dat u in Afghanistan verbleef aan verschillende van uw telefoonnummers geraakten (CGVS 2, p. 13) doch dat ze u geen enkele keer zijn komen zoeken. Bovendien wonen uw echtgenote, uw zoon en uw tante langs moederszijde nog steeds in het dorp Omarkhel en hebben ze geen problemen gekend met de taliban (CGVS 1, p. 8 & 9; CGVS 2, p. 5 & 6).

Uw verklaarde problemen voor uw eerste reis naar Europa in 2010 – met name de problemen met de taliban omwille van het beroep van uw broer die in 2009 door de taliban werd vermoord (CGVS 1, p. 8) – heeft u evenmin aannemelijk gemaakt.

Zo moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw broer werkzaam is geweest bij de organisatie GTZ zoals u beweert (CGVS 1, p. 6 & 7). Zo kunt u helemaal niets vertellen over de activiteiten van deze organisatie en weet u enkel dat het een Duitse organisatie was (CGVS 1, p. 15).

Bovendien legt u slechts enkel een kopie van een badge op naam van A.(...) S.(...) neer waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan.

Tevens kunt u niet aantonen dat de persoon op die betreffende badge werkelijk uw broer is.

U legt namelijk geen enkel officieel document neer dat uw bloedband met de betreffende persoon kan aantonen.

De kopie van een foto die u neerlegt waarop een persoon die op de man van de badge lijkt een kind vasthoudt, kan geenszins jullie eventuele familiale band aantonen.

De kopieën van drie foto's van het gezicht van deze persoon die vermoedelijk overleden is kunnen dit evenmin.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaarde ontvoering door de taliban in 2010 omdat u stelt dat u deze problemen met de taliban zou hebben gekend omdat uw vader na de dood van uw broer klacht heeft neergelegd tegen de taliban bij de autoriteiten (CGVS 2, p. 11).

Ook aan de documenten die u ter staving van deze problemen van 2009-2010 kan geen (doorslaggevende) bewijskracht gegeven worden. Integendeel.

Betreffende de kopie van een brief van A.(...) W.(...) P.(...) dd. 25.05.1391 moet worden opgemerkt dat u dit parlementslid niet persoonlijk kent (CGVS 2, p. 10), waardoor dit document een uitgesproken gesolliciteerd karakter heeft. In verband met de brief van het Ministerie van Onderwijs dd. 22.05.1391, de brief van het politiesecretariaat van de provincie Kunduz dd. 28.05.1391 en de brief van de politie van de provincie Kunduz dd. 05.05.1391 moet worden opgemerkt dat zij stempels bevatten van 1384 en/of 1388 wat zeer vreemd is aangezien al deze documenten in 1391 zouden zijn opgesteld. Eveneens vreemd is de vaststelling dat op de brief van het Ministerie van Onderwijs dd. 22.05.1391 het jaartal 1388 op de stempel in het Latijnse schrift is genoteerd doch niet in het gebruikelijke Arabische schrift. In het kader van deze neergelegde documenten moet eveneens worden gewezen op de gemakkelijke wijze waarop Afghaanse documenten in Afghanistan en daarbuiten via corruptie kunnen worden verkregen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgende subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een (hoog)opgeleide en intelligente volwassen jonge man bent. U heeft immers uw middelbaar onderwijs afgemaakt (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 16); getuige hiervan het door u neergelegde bewijs van afstuderen betreffende de laatste drie jaar middelbaar onderwijs (document 10). Bovendien spreekt u naast de beide Afghaanse landstalen – Dari en Pastou – ook nog Urdu en Engels (CGVS 2, p. 15 & 16). Deze talen heeft u zichzelf aangeleerd (CGVS 2, p. 15).

Tevens blijkt dat u uit een welgestelde familie komt. U stelt namelijk dat uw vader in het bezit was van 50 jerib grond die voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk werd bewerkt door uw vader en 10 andere mensen die voor uw vader werkten (CGVS 2, p. 6). Deze gronden zijn erg vruchtbaar want verspreid over drie seizoenen wordt er rijst, tarwe, graan, meloenen en bonen op geteeld (CGVS 2, p. 6). Ook verkocht uw vader het deel van de oogst dat jullie familie niet zelf kon consumeren (CGVS 2, p. 7). Bovendien verklaart u dat de gronden momenteel in uw bezit zijn en dat u ze verpacht (CGVS 2, p. 6). Ook de vaststelling dat u de kans en de tijd had om uw middelbare school af te maken doet vermoeden dat u uit een bemiddelde familie komt en niet (voortdurend) diende te werken opdat jullie familie zou kunnen overleven. Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de vaststelling dat uw familie en/of u tot tweemaal toe uw reis naar Europa – eenmaal naar het Verenigd Koninkrijk in 2010 en eenmaal naar België in 2013 - heeft kunnen bekostigen.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u het CGVS geen zicht geeft op uw profiel en uw reële situatie.

Zoals al vastgesteld (zie supra) kan er geen geloof worden gehecht aangaande uw professionele activiteiten na uw terugkeer naar Afghanistan.

Aangaande de identiteitsgegevens vermeld op de door u neergelegde kopie van uw taskara moeten een aantal eigenaardigheden moeten worden opgemerkt. Zo wordt op de kopie van uw taskara en op de door u neergelegde vertaling ervan vermeld dat u op 28.07.1388 (20 oktober 2009 volgens de Gregoriaanse kalender; zie administratief dossier) winkelier van beroep was. Volgens diezelfde taskara was u op dat moment slechts 15 jaar. Bovendien is uw leeftijd (15 jaar in 1388) er in een dikkere pen op geschreven dan de rest van uw gegevens. Bovendien legt u slechts een kopie van taskara neer waarvan de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Aan uw verklaring betreffende het nalaten

van het neerleggen van het origineel – met name dat uw taskara bij de lokale politie bleef toen u er ging werken (CGVS 2, p. 8) – kan omwille van het ongeloofwaardige karakter van deze beroepsactiviteiten geen geloof worden gehecht. Weerom dient te worden gewezen op de gemakkelijke wijze waarop Afghaanse officiële documenten in Afghanistan en daarbuiten via corruptie kunnen worden gekocht.

In dit verband moet ook nog worden opgemerkt dat in de brief van het “UK Border Agency” dd. 12.09.2012 een andere geboortedatum dan op uw taskara wordt vermeld, met name 01.01.1992 (document 2). Hiermee geconfronteerd stelt u dat het een fout is gemaakt door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk en dat ze zich weldegelijk gebaseerd hebben op uw taskara (CGVS 2, p. 8).

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u geen contact meer hebben met uw ouders, een broer van u en 2 zussen en als zou u niet weten waar ze zijn (CGVS 1, p. 6 & 7). U heeft immers nog een tante langs moederkant die tevens uw schoonmoeder is die in het dorp Omarkhel woont (CGVS 1, p. 8). Het is onwaarschijnlijk dat noch zij noch de andere dorpelingen die u verklaart te hebben gevraagd naar uw ouders en siblings weten waarnaartoe ze zouden zijn getrokken en wanneer ze zijn vertrokken (CGVS 1, p. 6 & 7). Tevens kan er geen geloof worden gehecht aan de reden waarom uw familie Omarkhel zou hebben verlaten en waardoor u geen contact meer met hen zou hebben. Zo stelt u namelijk dat ze het dorp zouden hebben verlaten omdat jullie werden bedreigd door de taliban (CGVS 1, p. 7), wat ongeloofwaardig werd bevonden (zie supra).

Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde recente herkomst uit Omarkhel, waardoor vermoed kan worden dat u elders een bestaan heeft uitgebouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die tot tweemaal toe voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beslissing weerleggen. In verband met de kopieën van twee foto's waarop mensen in de sneeuw te zien zijn stelt u dat u hiermee wilt aantonen dat de weg naar hier niet makkelijk is, dat men onderweg kan sterven en dat een persoon zonder problemen niet zou kiezen om naar hier te komen (CGVS 2, p. 9). Hiermee kunt u geenszins bovenstaande vaststellingen wijzigen. Betreffende de kopie van een foto van u aan een hek verklaart u dat deze foto in het gesloten centrum in Griekenland is genomen waar u 13 maanden was opgesloten (CGVS 2, p. 9). Er wordt niet betwist dat u in een gesloten centrum in Griekenland heeft verbleven. De kopie van een printscreen van u in een video kan geenszins uw verklaarde problemen of uw beweerd recent verblijf in Afghanistan aantonen. In de tekst wordt enkel gesteld dat 90% van de mensen die naar Europa komen op deze manier sterven. Betreffende de kopieën van twee foto's waarvan u verklaart dat uw schoonzoon B.(...) die door de taliban werd gedood hierop te zien is (CGVS 2, p. 9) dient te worden opgemerkt dat deze foto's niet kunnen aantonen dat de betreffende persoon uw schoonbroer is noch dat hij door de taliban werd vermoord. In verband met de kopieën van twee foto's waarop u te zien bent met verschillende andere personen in voetbaloutfit moet worden opgemerkt dat u hiermee wilt aantonen dat de persoon in het midden van de eerste foto naar Afghanistan werd gedeporteerd en dat u er geen specifiek beroep had en voetbal speelde met andere jongens (CGVS 2, p. 9). Echter, ze bevatten geen informatie betreffende uw verklaarde problemen of van uw beweerd recent verblijf. De eerste door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit het Verenigd Koninkrijk heeft ontvangen. De tweede door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel en de aanhef van zijn verzoekschrift dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet

louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2°, en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3°, tot 5°, van artikel 52, § 3, 3°, van artikel 52, § 4, 3°, of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De *in casu* bestreden beslissing betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.3. De raadsman van verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waaraan hij een vertaling toevoegt van de verklaring van de bewoners van het dorp Omarkhel van 5 augustus 2012, een vertaling van het politierapport van 18 augustus 2012, een rapport van het '*United States Institute of Peace*', een aantal nieuwsberichten over de actuele toestand in Kunduz en een uittreksel uit een boek over de rol van de Europese Unie bij het beleid om de veiligheidssector te hervormen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de rechten van de verdediging.

Volgens verzoeker wordt de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling als lid van de lokale politie louter ongeloofwaardig bevonden omdat uit de informatie blijkt dat de opleiding slechts 2 à 3 weken duurt en geen 8 weken, zoals hij had verklaard en omdat hij een aantal commandanten van de Taliban en Hezb-e-Islami niet bij naam zou kennen. Verzoeker poneert dat niet werd gepeild naar zijn kennis met betrekking tot de opleiding en dat de duur ervan was gewijzigd. Tevens merkt verzoeker op dat hij slechts een korte periode heeft gewerkt en dus slechts een korte periode in Omarkhel heeft verbleven waardoor het gegeven dat hij niet alle belangrijke personen kent, wordt verschoond en dit geen doorslaggevend element kan zijn om de geloofwaardigheid van zijn recente tewerkstelling te bepalen. Verder wijst verzoeker erop dat geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, dat hij zijn medewerking heeft verleend en dat zijn verklaringen hierover consequent zijn. In dit verband citeert verzoeker verschillende uittreksels uit het gehoorverslag waaruit zou blijken dat er geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld betreffende de kennisvragen inzake rang, uniform, insignes, wapens, enz..., de geografische beschrijving van de twee *checkpoints*, zijn verklaringen over zijn salaris en hoe dit werd uitbetaald, de samenwerking met internationale organisaties en over zijn dagelijkse taken en collega's. Verzoeker stipt vervolgens aan dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd, maar dat de authenticiteit ervan wordt betwist door de verwerende partij omdat het makkelijk zou zijn om vervalste documenten te verkrijgen in Afghanistan. Wat de vaststelling betreft dat op de documenten stempels staan van 1386 (2007-2008), stelt verzoeker dat het in Afghanistan gebruikelijk is om stempels "*per registratuur*" te gebruiken. Naar aanleiding van de datum volgens de Gregoriaanse kalender, die op zijn arbeidsovereenkomst prijkt, poneert verzoeker dat de politie steun kreeg van de 'PRT' en dat zij bij de uitbetaling van de salarissen aanwezig waren waardoor deze datumvermelding volgens verzoeker niet vreemd is. Verzoeker wijst erop dat bij het onderzoek rekening dient te worden gehouden met artikel 4.3 van de oude Kwalificatierichtlijn en met artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog over de artikelen 3 en 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) met verwijzingen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in verband met de beoordeling van documenten in het kader van een asielprocedure. Op grond van zijn betoog komt verzoeker tot het besluit dat het onredelijk is om op basis van de motieven uit de bestreden beslissing tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te besluiten. Men had volgens verzoeker hoogstens twijfel kunnen weerhouden en men had hem het voordeel van de twijfel moeten gunnen, waardoor er sprake is van een onzorgvuldigheid.

Het element van zijn tewerkstelling bij de lokale politie in Kunduz, is volgens verzoeker een cruciaal materieel feit omdat in de 'UNHCR *Eligibility Guidelines*', die hij citeert, vermeld wordt dat politiemannen een doelwit zijn. Zijn verklaringen over zijn werk werden volgens verzoeker ten onrechte in twijfel getrokken, louter op buikgevoel en zonder concrete aanwijzing, terwijl hij hieromtrent wél documenten had neergelegd. Bij de beoordeling werd volgens verzoeker ook geen rekening gehouden met het feit dat hij slechts een korte periode in Kunduz heeft verbleven. Verzoeker citeert hierbij een uittreksel uit een tekst uit het Verenigd Koninkrijk over '*Credibility Assessment*' in asielzaken.

Tevens stipt verzoeker aan dat hij correct heeft kunnen antwoorden op de geografische vragen en dat bevestigd wordt dat hij oorspronkelijk uit Omarkhel afkomstig is, maar dat ten onrechte wordt gesteld dat hij er niet zou hebben verbleven in de jaren 2012-2013. Verzoeker wijst erop dat de beslissing een grove vergissing bevat waar wordt gesteld dat hij niet zou weten wie G. M. is aangezien uit het tweede gehoor blijkt dat hij dit heeft geantwoord toen hem werd gevraagd wie het hoofd was van de politie in het district. Er werden volgens verzoeker ook enkele appreciatiefouten begaan. Zo stelt verzoeker dat de verwerende partij schijnt te vergeten dat hij slechts in september 2012 naar Afghanistan terugkeerde waardoor het niet verwonderlijk is dat hij P. G. niet kent omdat die op 27 juli 2012 werd vermoord en verzoeker pas op 12 september 2012 door het Verenigd Koninkrijk werd uitgezet. Hetzelfde geldt voor A.W.O., die in februari 2011 vermoord werd en voor A.S., die op 5 september 2012 werd gedood, toen verzoeker nog in het Verenigd Koninkrijk verbleef en nog niet begonnen was aan zijn opleiding. Verzoeker wijst er ook op dat hij blijkens het gehoor perfect de Afghaanse kalender kan aanwenden en tracht aan de hand van een uittreksel uit het gehoorverslag aan te tonen dat hij gedetailleerd de weg van Kabul naar Kunduz, de locatie van de *checkpoints*, van het Sher Khan Lyceum en van een aantal ziekenhuizen kan schetsen. Verzoeker brengt zijn kennis in herinnering van de internationale organisaties en zijn kennis over de administratieve indeling, bevolkingsgroepen van zijn dorp en de naburige dorpen, de rivieren en de registratiecampagnes. Voorts gaat verzoeker in op zijn kennis over het feit dat de gouverneur van Kunduz, M. O., werd vermoord, waarover verzoeker de informatie van Wikipedia weergeeft en op het feit dat hij de naam van de persoon kent die bij zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk gouverneur was. Volgens verzoeker zijn deze elementen belangrijk omdat de verwerende partij poneert dat hij 'zeker in de jaren 2012-2013' niet in Omarkhel zou hebben verbleven. Verzoeker merkt op dat hij Mir Alam Khan kende en dat niet wordt betwist dat Sar Malem Nasir het districtshoofd was van zijn district, dat hij informatie wist te verschaffen over commandant Amanullah van de lokale politie en niet enkel andere commandanten kon opsommen, maar ook de regio waarvoor ze verantwoordelijk waren. Ook de naam Abdul Khalil Andarabi kon door verzoeker worden geplaatst als een veiligheidscommandant, net als Samiullah Qatra. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift allerhande artikels toe met informatie over de door hem vernoemde personen. Uit dit alles besluit verzoeker dat hij erin geslaagd is zijn recent verblijf en zijn tewerkstelling aan te tonen en dat de verwerende partij onredelijk is door van hem een hoog kennisniveau te verwachten terwijl hij slechts kort in zijn dorp heeft verbleven.

Vervolgens gaat verzoeker in op het intern vluchtalternatief in Kabul, dat in de bestreden beslissing op grond van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet wordt geopperd. In de eerste plaats stelt verzoeker vast dat niet werd onderzocht hoe zijn echtgenote vanuit Kunduz veilig in Kabul zou kunnen geraken. Waar in de beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen zicht zou bieden op zijn profiel en zijn reële situatie, stelt verzoeker dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn vrouw, zijn schoonfamilie en zijn tante langs moederszijde. Verzoeker beklaagt zich over het feit dat er tijdens het gehoor geen melding werd gemaakt van een intern vluchtalternatief en dat hij hierover niet werd bevrraagd. Verzoeker merkt op dat de informatie, die de verwerende partij aanhaalt om te stellen dat hij over een intern vluchtalternatief beschikt, gebaseerd is op korte antwoorden waarvan het doel niet werd geduid. Het feit dat zijn vader gronden bezit, betekent volgens verzoeker niet dat dat hij over een financieel netwerk beschikt en het feit dat hij naar Europa is gereisd, betekent geenszins dat hij zich makkelijk in Kabul zou kunnen vestigen. In zijn middel wijst verzoeker erop, onder verwijzing naar

documenten van het UNHCR, dat de rechten van de verdediging vereisen dat de bewijslast bij de asielinstanties ligt en dat er rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Volgens verzoeker zijn er veel aanwijzingen, dat in Kabul de basisinfrastructuur niet voorhanden is en dat een vermoeden van het bestaan van een netwerk, niet voldoende is, maar dat dit in de praktijk dient te worden getoetst. Verzoeker wijst erop dat Kabul geëxplodeerd is qua populatie en dat er een enorme toestroom is van ontheemden en terugkeerders waardoor mensen in onwaardige omstandigheden moeten leven en de leefbaarheid van de Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan. Verzoeker citeert in zijn middel een aantal uittreksels uit rapporten, onder andere een rapport van het 'BCHV' uit 2014 over het intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure.

Finaal concludeert verzoeker dat de weigeringsbeslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de Britse vrijgeleide, een certificaat van zijn militaire training, een kopie van de badge van zijn broer en een aantal artikels van internet toe over bekende personen uit zijn regio en over de politie in Kunduz (Verzoekschrift, bijlagen 1-11).

3.2. Een beslissing is strijdig met het redelijkheidsbeginsel wanneer deze dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. De bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, vindt haar juridische grondslag in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal wijst in de eerste plaats op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2012 nog één jaar in het dorp Omarkhel zou hebben verbleven. Zo blijkt verzoeker het dorp Omarkhel te situeren in het district Chardara, terwijl dit sinds de hertekening van de Afghaanse districten in 2005 in het district Aliabad in de provincie Kunduz gelegen is. Verder bleek verzoeker geen correcte informatie te kunnen geven bij de verschillende namen van bekende personen uit zijn district zoals Mullah Abdul Hanafi, Zalmay Farooqi, Abdullah Talwar, Ghulam Mohluddin, Padcha Gull, Ahmad Shah, Muhammad Ishaq Nezaami, Abdullah Zemarai, Sayyed Aslam Sadat en Abdul Wahid Omarkhel. Verzoeker bleek evenmin enige talibancommandant te kennen die in zijn regio van herkomst actief was, noch enige commandant van Hezb-e-Islami. Aangezien verzoeker deze personen niet kent, kan geen geloof worden gehecht aan het feit dat hij in 2012-2013 in Omarkhel zou hebben verbleven. Vermits verzoeker wél op vele geografische vragen kan antwoorden, vermoedt de commissaris-generaal dat hij oorspronkelijk wel degelijk afkomstig is van Omarkhel, hetgeen wordt bevestigd door het feit dat hij op de hoogte is van een luchtaanval die plaatsvond in 2009, vóór zijn eerste vertrek naar Europa. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor geconfronteerd werd met de vaststelling dat geen geloof werd gehecht aan zijn recent verblijf in Omarkhel, maar verzoeker volhardde desondanks in zijn verklaringen. Aangezien geen geloof werd gehecht aan zijn recente verblijf in Omarkhel, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker met de Taliban zou hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling bij de lokale politie en de problemen met de persoon die zich de gronden van zijn vader in Omarkhel onrechtmatig zou hebben toegeëigend. In de beslissing wordt betreffende verzoekers werk als lid van de lokale politie bijkomend opgemerkt dat hij bevestigde dat de opleiding 2 maanden duurde, terwijl uit de informatie blijkt dat deze slechts 2 à 3 weken duurde. Tevens meent de commissaris-generaal dat van een lid van

de lokale politie kan worden verwacht dat hij een aantal commandanten van de Taliban en Hezb-e-Islami bij naam kent aangezien dit zijn grote vijanden zijn.

Naar aanleiding van de neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal vast dat hieraan geen bewijskracht kan worden toegekend. Zo merkt de commissaris-generaal met betrekking tot de neergelegde foto's op dat deze geen uitsluitel geven over de plaats, tijdstip en omstandigheden waarin de opnames werden gemaakt en dat het neergelegde certificaat van de opleiding, die zou hebben plaatsgevonden in 1391 (2012-2013), een stempel bevat van 1386 (2007-2008). Tevens werd vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde rijbewijs van 1391 dezelfde stempel van 1386 bevat. Op de kopie van het contract, waarin wordt gesteld dat verzoeker zich vrijwillig aansloot bij de lokale politie, prijken, zo merkt de commissaris-generaal op, datumgegevens volgens de Gregoriaanse kalender. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gewezen op de informatie waaruit blijkt dat de authenticiteit van Afghaanse documenten niet kan worden nagegaan.

Betreffende verzoekers beweerde problemen met de Taliban na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2012 wordt aangestipt dat het vreemd is dat de Taliban aan zijn telefoonnummers geraakten, maar hem niet zijn komen zoeken en zijn familieleden geen problemen kenden. Tevens werd opgemerkt dat verzoeker zijn eerdere problemen met de Taliban omwille van het beroep van zijn broer, die in 2009 zou zijn vermoord, evenmin aannemelijk had gemaakt omdat hij niets kan vertellen over de activiteiten van de organisatie waarvoor hij werkte, de authenticiteit van de neergelegde badge niet kan worden nagegaan, de brieven een aantal anomalieën vertonen en er met betrekking tot de foto's geen bewijs van verwantschap met de afgebeelde persoon werd neergelegd, die volgens verzoeker zijn broer is.

Op grond van het ongeloofwaardig karakter van het relaas besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, leidt de commissaris-generaal uit objectieve informatie af dat de hoofdstad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Op basis van de richtlijnen van het UNHCR wordt in de bestreden beslissing gewezen op de sterke regionale verschillen betreffende de veiligheidssituatie, waarbij uit het 'EASO COI Report' blijkt dat er in Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Op basis van de 'UNHCR Eligibility Guidelines' van 19 april 2016 blijkt dat er alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder ondersteuning van familie of gemeenschap in stedelijke gebieden, die onder controle van de regering staan, kunnen leven. De commissaris-generaal wijst op het profiel van verzoeker als (hoog)opgeleide intelligente volwassen man uit een welgestelde familie. Daarnaast haalt de commissaris-generaal aan dat hij geen zicht heeft op zijn profiel en reële situatie aangezien de identiteitsgegevens op de taskara niet overeenstemmen met de documenten van het 'UK Border Agency' en dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij geen contact meer zou hebben met zijn familieleden in Afghanistan. In de beslissing wordt gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het recente verblijf van verzoeker in Omarkhel waardoor kan worden vermoed dat hij elders een bestaan heeft uitgebouwd. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zodat hij in zijn land van nationaliteit ook buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud moet kunnen voorzien. De commissaris-generaal concludeert in de bestreden beslissing dat verzoeker in Kabul over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt. Tenslotte gaat de commissaris-generaal in de beslissing nog verder in op een aantal door verzoeker neergelegde stukken die geen verband houden met zijn vluchtrelaas of zijn recente verblijf in Omarkhel.

3.6. In zijn middel meent verzoeker dat zijn verklaringen over zijn tewerkstelling enkel ongeloofwaardig werden geacht omdat hij de duur van de opleiding niet correct weergaf en omdat hij een aantal commandanten van de Taliban en Hezb-e-Islami niet bij naam zou kennen. De Raad stipt echter aan dat het determinerende motief op grond waarvan zijn verklaringen over zijn tewerkstelling ongeloofwaardig worden geacht erin bestaat dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk in september 2012 (AD, stuk 16, Documenten, UK Border Agency, 12 september 2012) zou zijn teruggekeerd naar zijn geboortedorp en daar ongeveer gedurende een jaar zou hebben verbleven en bij de lokale politie zou zijn tewerkgesteld.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beweerde dat zijn laatste verblijfplaats in zijn land van herkomst van 2012 tot aan zijn vertrek het dorp Omarkhel was, in het district Chardara in de provincie Kunduz (AD, stuk 18, Verklaring DVZ, vraag 10; AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 28 oktober 2015, p.17). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde referentiekaarten van 2014 blijkt echter dat Omarkhel (thans) in het district Aliabad ligt (AD, stuk 17, Landeninformatie, Kunduz Province:

Aliabad district Reference Map, 1 april 2014) en dat slechts uit één oude kaart van 2004 kan worden opgemaakt dat Omarkhel zich voorheen situeerde in het toenmalige district Chardara (*Ibid.*, AIMS Chahar Dara District, januari 2004). De commissaris-generaal merkt dus in zijn beslissing op dat de informatie die verzoeker verstrekt dateert van vóór de hertekening van de Afghaanse districten in 2005, waaruit lijkt te kunnen worden besloten dat verzoeker gedurende het voorbije decennium wellicht niet of nauwelijks in zijn geboortedorp heeft verbleven. De Raad stelt bovendien vast dat het, gelet op de Afghaanse context, weinig geloofwaardig overkomt dat verzoeker beweerde na zijn repatriëring te zijn teruggekeerd naar zijn geboortedorp (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 28 oktober 2015, p. 3), hoewel hij verklaarde dat zijn familie spoorloos was en zijn geboortedorp reeds na zijn eerste vertrek in 2009 zou hebben verlaten (*Ibid.*, p. 6). Uit de verklaringen van verzoeker kan worden opgemaakt dat hij bij zijn terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk in 2012 enkel bij een leerkracht in de stad Kunduz terecht kon (*Ibid.*, p. 4). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker na een verblijf van enkele jaren in het Verenigd Koninkrijk naar zijn geboortedorp is teruggekeerd, zoals hij beweert, terwijl daar blijkbaar geen lokaal netwerk voorhanden was om hem op te vangen. Daarnaast blijkt verzoeker niet bij machte om één naam te noemen van een talibancommandant die in zijn geboorteregio actief is (*Ibid.*, p. 18) en herkent hij geen enkele naam van districtshoofden en politiechefs die deze posities bekleedden gedurende de meest recente periode dat hij daar zou hebben verbleven (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS II, 9 mei 2016, p.18-19). Zijn gebrek aan kennis doet ernstig twijfelen aan zijn verblijf in Omarkhel aangezien hij bij de lokale politie zou hebben gewerkt en van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is. Ondanks zijn voorgehouden tewerkstelling bij de lokale politie blijkt verzoeker niet in staat om het logo van de lokale politie te beschrijven (*Ibid.*, p. 13-14). Uit voormelde elementen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker in de periode 2012-2013, na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk, in zijn geboorteregio zou hebben verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij gedurende deze periode zou hebben ondervonden met de Taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de lokale politie.

3.8. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker ook thans geen logische verklaring biedt voor zijn bewering dat hij telefonische bedreigingen ontving van de Taliban op zijn mobiele telefoon, terwijl hij niet kan verhelderen hoe de Taliban aan zijn nummer waren geraakt (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker kan dus helemaal niet worden gevolgd waar hij beweert dat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas enkel gestoeld zou zijn op zijn verklaringen betreffende de duur van de opleiding en het feit dat hij een aantal commandanten van de Taliban en Hezb-e-Islami niet bij naam zou kennen.

3.9. Met betrekking tot de duur van de opleiding bij de lokale politie *an sich* verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat de opleiding van iedere lokale politieagent twee maanden in beslag neemt (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 28 oktober 2015, p.12). Uit de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er voor lokale politieagenten in Afghanistan (ALP) slechts een driewekelijks opleidingsprogramma voorzien is, dat trouwens als onvoldoende wordt aangemerkt (AD, stuk 17, Landeninformatie, *From Arbaki to Local Police, Today's Challenges and Tomorrow's Concerns*, AIHRC, 2012, pp. 5 en 39). In het kader van zijn aanvullende nota verwerkt verzoeker informatie uit een recent boek (Aanvullende nota, bijlage 17), waaruit blijkt dat de basisopleiding van Afghaanse nationale politieagenten (ANP) in 2010 van 8 weken naar 6 weken werd teruggeschoefd. Los van de vaststelling dat er thans nergens gegevens voorliggen dat er actueel in Afghanistan een opleiding wordt aangeboden aan kandidaat-politieagenten die 2 maanden duurt, zoals verzoeker verklaarde, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat de informatie betreffende de opleiding van rekruten voor de ANP gelijkgesteld kan worden met de "*trainingscursus voor lokale politie*" die hijzelf zou hebben doorlopen op aangeven van de commandant van de lokale politie (AD, stuk 18, Vragenlijst CGVS, p. 2). Bijgevolg kunnen de onjuiste verklaringen van verzoeker over de duur van de opleiding wel degelijk worden gehandhaafd als een element om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in twijfel te trekken.

3.10. Het feit dat verzoeker slechts gedurende een korte periode in Omarkhel heeft verbleven zou een verschoningsgrond kunnen vormen voor het feit dat hij niet alle belangrijke personen kent, ware het niet dat hij verklaarde gedurende zijn verblijf tewerkgesteld te zijn geweest als politieagent, waardoor redelijkerwijs wel van hem mag worden verwacht dat hij over een meer uitgebreide kennis van een aantal belangrijke figuren beschikt. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel kan immers ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving. Gezien verzoeker beweert als lokale politieagent actief te zijn geweest, mag worden verwacht dat hij enigszins op de hoogte is van de lokale districtshoofden, politiechefs, talibancommandanten en leiders van Hezb-e-Islami. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, bleek verzoeker hiervan tijdens zijn gehoor geen enkele naam correct te kunnen situeren, hetgeen sterk doet twijfelen aan de waarachtigheid van zijn verklaringen inzake zijn verblijf in Omarkhel en zijn tewerkstelling. Uit een aantal nietszeggende

verklaringen van verzoeker, die hij in zijn middel citeert uit het gehoorverslag, die betrekking hebben op het uniform en bewapening, op de verloning, op de *checkpoints*, op zijn opdrachten en zijn collega's, kan niet worden geconcludeerd dat hij effectief bij de lokale politie zou hebben gewerkt. Het feit dat in deze verklaringen geen tegenstrijdigheid werd vastgesteld, doet geen afbreuk aan de overige vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Omarkhel en zijn tewerkstelling aldaar bij de lokale politie. Met betrekking tot de door verzoeker vermelde verklaringen over de internationale organisaties, dringt zich trouwens de vaststelling op dat verzoeker deze blijkbaar niet goed kan plaatsen en niet blijkt te weten waar de afkortingen voor staan (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS I 28 oktober 2016, p. 13-15).

3.11. Verzoeker verwijst in zijn middel aangaande de door hem neergelegde documenten naar artikel 4.3 van de oude Kwalificatierichtlijn en naar artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar uit het dossier kan niet worden opgemaakt dat geen rekening zou zijn gehouden met de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde stavingsstukken. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk ingegaan op de documenten die verzoeker had neergelegd.

Zo worden in de eerste plaats de documenten besproken die verzoeker ter staving van zijn beweerde tewerkstelling bij de lokale politie in 2012-2013 had neergelegd. Deze stukken omvatten onder andere kopieën van foto's, waarbij werd opgemerkt dat deze *“geen uitsluitel geven over de plaats waar, het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin de afbeeldingen werden genomen”* en waarbij eveneens werd gewezen op het feit dat uniformen van de lokale politie gemakkelijk via internet kunnen worden gekocht (AD, stuk 17, Landeninformatie, Afghan Local Police Uniform). Wat de neergelegde certificaten en het rijbewijs betreft, stelde de commissaris-generaal vast dat deze onderscheiden stukken dezelfde stempel van het jaar 1386 (2007-2008) bevatten, terwijl de documenten zouden dateren van eind 2012. Er werd eveneens opgemerkt dat de kopie van verzoekers arbeidscontract een datum volgens de Gregoriaanse kalender bevat.

De beslissing gaat ook in op de stukken die verzoeker had neergelegd om zijn problemen met de Taliban, die dateren van vóór zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk, aannemelijk te maken. Hierover wordt opgemerkt dat de brief van het parlementslid een gesolliciteerd karakter heeft en dat de brieven van de politie en het Ministerie van Onderwijs datumstempels bevatten die niet overeenstemmen met de datum waarop deze documenten zijn opgesteld. In het algemeen wijst de commissaris-generaal op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 17, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 27 juni 2013), waaruit blijkt dat zowat alle mogelijke documenten kunnen en worden nagemaakt zodat documenten uit Afghanistan volstrekt onbetrouwbaar zijn. In zijn middel tracht verzoeker zich te verweren tegen de vastgestelde anomalieën met de blote bewering dat het in Afghanistan gebruikelijk is dat stempels *“per registratuur”* worden gebruikt. Verzoeker tracht voorts de vermelding volgens de Gregoriaanse kalender op zijn arbeidscontract te verklaren door de ondersteuning die door internationale organisaties werd geboden bij de uitbetaling van de salarissen. Deze beweringen worden niet in het minst gestaafd en volstaan uiteraard niet om de pertinente overwegingen uit de beslissing betreffende de neergelegde stukken aan het wankelen te brengen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat er geen rechtsregel bestaat die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde dan aan de verklaringen van een asielzoeker moet worden toegekend (RvS 1 december 2011, nr. 216.653) en dat reeds werd vastgesteld dat zijn verklaringen geenszins overtuigen.

3.12. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, heeft de Raad reeds geoordeeld dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Vluchtelingenverdrag *mutatis mutandis* gelijk is aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 van het EVRM stemt vervolgens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofdte van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

3.13. Verzoeker lijkt uit de artikelen 3 en 13 van het EVRM af te leiden dat er een deugdelijk onderzoek moet worden gevoerd naar de neergelegde stukken, maar hij toont niet aan dat de commissaris-generaal dit in zijn geval niet zou hebben gedaan. Verzoeker beweert tevens dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend, maar hij blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die hiervoor door artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet worden gesteld. In weerwil van verzoekers beweringen is de ongeloofwaardigheid van verzoekers profiel als lokale politieagent niet enkel op buikgevoel gestoeld, maar wel op de ongeloofwaardigheid van zijn recente verblijf in zijn geboorteregio en zijn bedenkelijke verklaringen over een aantal aspecten die deel uitmaken van dit profiel.

3.14. In de beslissing wordt niet betwist dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig zou zijn uit Omarkhel, waardoor het niet verwonderlijk is dat hij een aantal geografische vragen foutloos kan beantwoorden, zoals hij in zijn middel aanstipt, maar wordt het ongeloofwaardig geacht dat verzoeker na zijn repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk naar zijn geboortedorp zou zijn teruggekeerd. De Raad stipt aan dat verzoeker in zijn middel een aantal passages uit het gehoorverslag uitvoerig bespreekt, die volgens hem de realiteit van zijn verblijf in Omarkhel in de periode 2012-2013 aantonen, maar hierbij voorbijgaat aan de meest fundamentele vaststellingen waaruit het tegendeel blijkt. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aanvankelijk niet wist wie Ghulam Mohiuddin was toen hem deze naam werd opgegeven en hem werd gevraagd te zeggen wat hij hierover wist (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS II, 9 mei 2016, p. 18), terwijl hij even later op de vraag *“wie was het hoofd van de politie in het district toen u er werkte?”* het volgende antwoordde: *“Mohiuddin. Hij was van district Chardara”* (*Ibid.*, p. 19). Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat de beslissing een grove vergissing bevat doordat daarin, met verwijzing naar de correcte vindplaats, het volgende wordt gesteld: *“Wanneer u gevraagd wordt naar “Ghulam Mohiuddin” moet u weer het antwoord volledig schuldig blijven (CGVS 2, p. 18).”* Verzoeker tracht zich ook te verschuilen achter zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk om zijn onwetendheid over de lotgevallen van een aantal belangrijke persoonlijkheden binnen de politie en het bestuur van zijn district te verklaren, hoewel van hem mag worden verwacht dat hij, ook al was hij toen niet ter plekke, op de hoogte is van een aantal voorvallen die de risico's van een baan bij de lokale politie illustreren. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 4-10), die informatie bevatten over een aantal door verzoeker aangehaalde bekende personen en over de politie in Kunduz, zijn niet van aard om de overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.15. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Verzoeker heeft zijn recente verblijf in Omarkhel en zijn tewerkstelling bij de lokale politie niet aannemelijk kunnen maken waardoor aan zijn asielrelaas, dat daar onlosmakelijk mee verbonden is, geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4.3 van de oude Kwalificatierichtlijn of artikel 15 van de (nieuwe) Kwalificatierichtlijn, noch van de artikelen 48/4 of 57/7 van de vreemdelingenwet of van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen. De bestreden beslissing steunt, wat de beoordeling betreft van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet, op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan

niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten van verdediging met voeten zouden zijn getreden.

Het aangevoerde middel is op dit punt ongegrond.

3.17. Specifiek in verband met de weigering van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gewezen op het door verzoeker in zijn middel geschonden geachte artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

De commissaris-generaal gaat in de beslissing nader in op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul en concludeert dat er daar actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt eveneens de voorwaarde aangehaald voor een intern vestigingsalternatief *“dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land”*, waarbij de commissaris-generaal opmerkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Er wordt verder nog ingegaan op verzoekers profiel als hoogopgeleide intelligente volwassen jonge man uit een welgestelde familie en op zijn zelfstandigheid en zin voor initiatief omdat hij naar Europa reisde. De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker bij machte is om zich in zijn land van nationaliteit buiten zijn regio van herkomst te kunnen vestigen en aldaar in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

3.18. In zijn middel, waarin verzoeker onder andere de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht aanvoert, vraagt verzoeker zich aangaande het voorgestelde intern vestigingsalternatief af hoe zijn echtgenote veilig in Kabul zou kunnen geraken en merkt hij ook op dat hij tijdens zijn gehoor hierover niet werd bevestigd.

3.19. De Raad constateert dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bij de uiteenzetting van de feiten aanhaalt dat verzoeker *“(n)a zes maanden terug in Afghanistan, (...) op religieuze wijze met uw nicht M.(...) S.(...) (huwde)”* en dat *“(w)anneer u in Griekenland was (...) uw echtgenote in Afghanistan van uw zoon, O.(...) (beviel)”*. Tevens wordt gesteld dat *“(u)w echtgenote en uw zoon (...) nog steeds in Omarkhel (verblijven)”*. Uit de motieven van de beslissing kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal voormelde feitelijke gegevens over verzoekers familiale situatie in twijfel trekt. Nochtans lijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief verzoeker als een alleenstaande man te beschouwen omdat er nergens wordt teruggekoppeld aan de verklaringen van verzoeker over zijn huwelijk en zijn vaderschap. Er wordt ook enkel vermeld dat Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven en er wordt nergens ingegaan op de mogelijkheden om zich vanuit de provincie Kunduz naar Kabul te begeven. Noch uit het gehoorverslag, noch uit andere stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zou zijn bevestigd over de mogelijkheid om zich, al dan niet vergezeld van de overige leden van zijn gezin, elders in Afghanistan te vestigen. Verzoeker dient bijgevolg te worden bijgetreden in zoverre hij meent dat de beslissing een gebrek vertoont omdat niet werd onderzocht op welke wijze zijn echtgenote en zijn zoon, die zich nog in Omarkhel zouden bevinden, hem zouden kunnen vervoegen indien hij zich in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, in de hoofdstad Kabul zou moeten vestigen. Er rust immers, wat dit aspect betreft, een onderzoeksplicht op de verwerende partij. Het middel is, wat de weigering van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet betreft, in de aangegeven mate ongegrond.

3.20. Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 mei 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN